

[Flemming Jensen]

Jeg glæder mig naturligvis over, at ministeren har erkendt – jeg havde også ventet det – at det ikke drejer sig om kapacitet. Her er ministeren tilsyneladende ikke enig med finansudvalgets formand, men gud ske lov er det en minister, der tegner firmaet i denne sag.

Der har været tvivl om, hvorvidt Johannesskolen overhovedet kunne overleve uden nybyggeri. Jeg hører nu, at ministeren siger – jeg hørte det også i fjernsynet – at måske kunne man finde en anden, knap så kostbar løsning. I den forbindelse vil jeg gerne sige til den socialdemokratiske ordfører, at jeg synes, det er stærke ord at hævde, at der er tale om et ambitiøst projekt, når alle har hævdet, at projektet er så billigt, som det kan gøres, og det oven i købet er skåret ned. Men ellers skal jeg citere fra finansudvalgets aktstykke nr. 142:

»Man tør fastslå, at skolen som institution må nedlægges, hvis den ikke kan få nye og bedre lokaleforhold, idet der er bred enighed om, at skolen ikke kan fortsætte i de nuværende helt nedslidte bygninger.«

Der tales ikke her om noget enten-eller. Derfor kunne det også overraske mig, at ministeren i går her i tinget talte om, at den ideale løsning er at opføre nye bygninger. Det må jo indebære, at der findes en anden løsning. Ministeren taler om noget på længere sigt. Ja men har ministeren ikke taget i betragtning, hvor mange dispensationer der allerede er givet til denne skole, og har man overvejet, hvor længe disse dispensationer kan fortsætte?

Jeg glædede mig over, at ministeren kunne afvise de grimme rygter, som væmmelige mennesker må have sat i gang, om regeringens indstilling over for private skoler. Det er meget ubehageligt at høre sådan noget. Jeg går ud fra, at denne venlighed også viser sig ved en større imødekommenhed over for dette forslag. Ellers nærer jeg en alvorlig frygt for den frie skole, som det konservative folkeparti gerne vil støtte af al magt.

Glensgård (FP):

På Johannesskolen kan man tale om undervisning i etager, ikke sådan forstået, at eleverne sidder på hver sin etage og bliver undervist, men at eleverne sidder på nakken af hinanden og bliver undervist.

Jeg forstod på hr. Nørgaard Sørensen, at man bare kunne renovere skolen. Det er muligt, at man kan renovere skolen – og så sætte klassekvotienten ned til 4 for at give dem de samme undervisningsforhold, som hr. Nørgaard Sørensen vil byde andre elever i folkeskolen.

Hvad er fejlen i forbindelse med Johannesskolen? Fejlen er, at man hovedsagelig har talt om et gymnasium og ikke også har talt om en almindelig børneskole. Hvad er nu det faktiske i den sag, vi har med at gøre her i dag? Man siger, at hr. Albertsen ingen politisk indflydelse har, men det må dog kunne afkræftes af denne sag. Som Ekstra Bladet skrev den 31. januar 1980:

»Hr. Albertsen har været et nummer for smart, han har ikke været dygtig nok til at få sine politiske ideer igennem.«

Det ligger helt klar, at denne sag er en intern socialdemokratisk sag. Hr. Albertsen er endnu – og forhåbentlig også i fremtiden – i mindretal i Frederiksberg kommune. Hr. Albertsen har altså ikke kunnet sikre en daginstitution på den pågældende grund på Frederiksberg gennem sin indflydelse i kommunalbestyrelsen på Frederiksberg. Og så har vi måttet acceptere, at undervisningsministeren har ligget underdrejet for finansudvalgets formand og dermed forsøgt at sikre hr. Albertsens image på Frederiksberg: at nu drejer det sig om at få bygget nogle flere sociale institutioner.

Hr. Camre sagde til regeringens organ, Aktuelt, den 31. januar 1980:

»...at skolens bygninger kan bringes i fuldt acceptabel vedligeholdelsesstand for få millioner kroner«.

Hvad er det, hr. Camre har sagt? At bygninger fra 1885 eller noget i den retning for få millioner kroner kan bringes i fuldt forsvarlig vedligeholdelsesmæssig stand. Den nyeste bygning, i hvert tilfælde den nyeste faste bygning, er bygget midt under første verdenskrig. Hr. Camre mener, at disse bygninger for få millioner kroner kan bringes i fuldt forsvarlig vedligeholdelsesmæssig stand. Det er det, vi skal sidde og acceptere fra regeringspartiet. Eller skal vi?

Den tidligere undervisningsminister, fru Ritt Bjerregaard, skrev den 29. september 1978 til hr. Albertsen. Der står ikke direkte i brevet, at hun beder ham om at holde op med hans chikaner, men for os andre, der